

Susanna Ruuhilahti, Juha Kilpiä (toim)

*Onnellisia
Savinoita
Seksistä*

nektaria

ONNELLISIA TARINOITA SEKSISTÄ

Kansi: Nina Cord

Graafinen ilme ja taitto: Juha Kilpiä

Toimitus: Susanna Ruuhilahti ja Juha Kilpiä

ISBN: 978-952-67605-4-4

© 2012 Nektaria ry

Tilaukset nektaria@nektaria.fi

Kirjasi voi ladata myös maksutta osoitteesta www.nektaria.fi.

ALKUPUHE

Tämän kirjan tekstit ovat kirjoittajien ajatuksia, unelmia, kokemuksia – tarinoita. Ne ovat syntyneet rohkeudesta pohtia onnellista seksiä ja kirjoittaa ajatukset tai kokemukset muidenkin luettavaksi, nautittavaksi. Nämä ovat tarinoita luovuudesta.

Tarinat mahdollistavat lukijalleen monenlaisia kokemuksia. Joku ehkä astuu jollekin itsensä ilmaisun poluista luettuaan tarinoita. Joku toinen puolestaan ehkä kokee lukiessaan huippuseksiä, huippukokemuksia tai muistelee omia onnellisia kokemuksiaan. Tarinoiden äärellä voi herätellä ajatuksia siitä mitä kenties haluaisi tai mitä ehdottomasti ei. Lukemalla toisen tarinaa tai kirjoittamalla voi leikitellä erilaisilla toiveilla, kokemuksilla toteuttamatta niitä välttämättä koskaan arjessaan.

Abraham Maslowin (1970) mukaan itsensä toteuttaminen mahdollistuu monin eri tavoin. Hänen mukaansa näitä reittejä ovat mm. keskittyminen, kasvamisen valitseminen, itsen tiedostaminen, rehellisyys ja vastuunotto omista toimistaan, huippukokemukset ja tarpeettomien puolustusmekanismien poistaminen. Seksissä kenties voimme kulkea näistä poluista jokaisella.

Seksissä keskittyminen voisi olla ”irti päästämistä” ja heittäytymistä tilanteeseen, jossa ihminen tuntee yhteyden toiseen, yhteyttä omaan kehoonsa ja mielikuviinsa. Tällöin seksissä aika ja paikka menettävät merkityksensä ja ihminen sulautuu hetkeen, toiseen sekä jaettuun kokemukseen. Toisen tarinaa lukiessaan tai omaa tarinaa kirjoittaessaan

voi uppoutua omiin mielikuviiin, muistoihin tai toiveisiin ja nauttia tunnelmista.

Seksi toisen kanssa on itsensä avaamista uudelle ja se saattaa haastaa suurestikin. Seksi voi olla omien rajojen koettelua tai avautumista oman pitkäaikaisen kumppanin läheisyydelle niin, että jokainen kerta on erilainen ja uusi. Seksi voi olla hyppy tuntemattomaan. Ehkä nämä kokemukset avaavat meidät kasvulle itsessämme ja elämässämme.

Avautuminen uudelle ja tuntemattomalle tekee meistä myös haavoittuvia. Voimme kokea pettymyksiä ja petetyksi tulemista. Ehkä kasvu onkin mahdollista vain, kun kulkee uudelle avautumisen ja haavoittuvuuden mahdollisuuden ääripäiden välillä? Tällöin emme juutu paikoillemme.

Seksi mahdollistaa meille myös tietoisuuden lisääntymistä siitä mistä pidämme tai mistä emme. Seksi mahdollistaa meille tarpeidemme ymmärtämistä ja suhtautumistapojemme hahmottamisesta. Toisten tarinoita lukiessaan kenties löytää omia rajojaan ja ymmärtää, että erilaisuutemme on rikkaus eikä uhka. Lukemalla tai kirjoittamalla tarinaa tai kohtaamalla seksiä, voi tulla kosketetuksi monitasoisesti tunteiden, kehollisten kokemusten, ajatusten ja mielikuvien kautta. Nämä hetket tai kohtaamiset saattavat jopa muuttaa ihmisen elämän suunnan tai tarjota hyvinkin syviä henkilökohtaisia merkityksiä omalle elämälle.

Itsensä toteuttaminen vaatii rehellisyyttä ja vastuuta omista valinnoista ja valitsematta jättämisistä. Seksiin liittyen on tärkeää pohtia mitä itse haluaa eikä miellyttää vain toisia tai yrittää toimia kuten olettaa olevan ”oikein”. Seksissä on tärkeää olla kosketuksissa omiin tunteisiinsa ja kokemukseensa siitä, mikä on oikein ja hyvästä itselle. Omista puolustusmekanismeista luopuminen on vastuullisuutta ja mahdollistuu, kun on suhteessa itseensä, tunteisiinsa ja omiin kehollisiin tuntemuksiinsa ja rohkaistuu tarkastelemaan itseään reflektoiden ja omaa tarinaansa ja siinä olevia elementtejä kuunnellen. Tämä mahdollistaa myös toisen kohtaamisen seksissä.

Huippukokemukset ovat ikimuistoisia hetkiä elämässämme. Huippukokemuksen aikana ihmiset kuvailevat olevansa eheämpiä, tietoisempia itsestään ja ympäristöstään, hyväksyvämpiä muita kohtaan ja rentoutuneita. Tällöin olemme kenties tilassa, jossa itsen toteuttaminen aidosti on mahdollista.

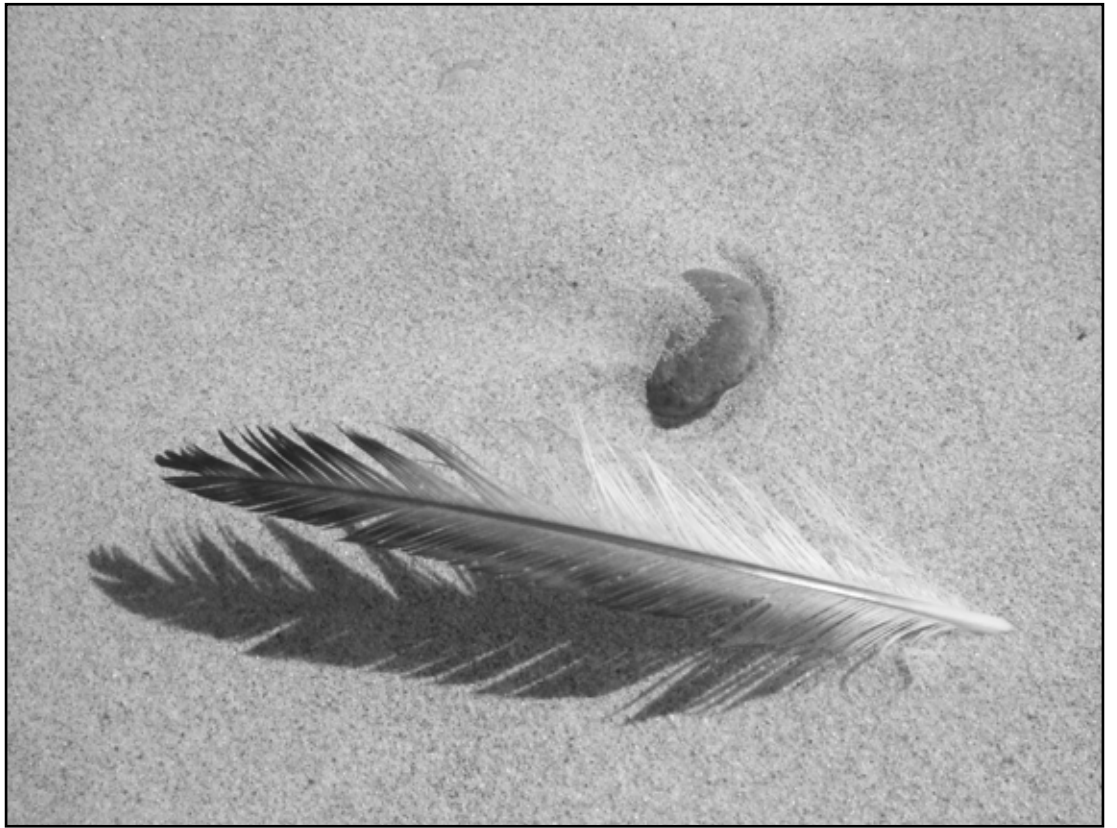
Toteuttaessamme itseämme luovan toiminnan keinoin voimme löytää jotakin suurta sisältämme, sillä Maslowin mukaan itseään toteuttavalla ihmisellä on realistinen käsitys todellisuudesta. Hän arvostaa toisia ja syviä ihmissuhteita, hyväksyy itsensä, toiset ja ne olosuhteet, joita hän ei voi muuttaa. Maslowin mukaan itseään toteuttava ihminen on spontaani, luova, alkuperäinen ja aito.

Hyvää lukumatkaa onnellisten seksitarinoiden maailmaan, jonka itseään toteuttavat upeat kirjoittajat ovat kirjaamme kirjoittaneet.

Meren äärellä 2.8.2012

Susanna Ruuhilakhti

ONNELLISET TARINAT

Sumu

Kiihkeää, jännittävää, onnellista ja turvallista

Babydoll

Runo

Läheisyyden kaipuu

Sade

Marjaisaa seksiä

Luomua

Runo

Kenttä

Kuiskuttelua kesäyössä

Kohtaamisia

Kolmas silmä

Onnellinen seksuaalinen kokemus tämäkin

Runkkaa pillua

Pölyjen pyyhintää - tarina kosketuksesta, joka tekee hulluksi

Poskisuudelma

Ja kehoni oli hiljaa

Voi elämä

Hautausmaalla

Rauhassa eteenpäin - suuntia katsomatta

Tänään

Turvaseksiä

Onnentunteita

Onnellinen päivä

Kaarinan piilopirtti

Loputon odotus

Sinä

Kirje

SUMU

Hertta

Sumu on valkoinen ja tiheä. Meri on lähellä. Kaupungin vilkas laivaliikenne on hiljentynyt raivoisan ukkosilman jälkeen. Istumme aution huvilan rantasaunan rapuilla. Meillä on sumun verran aikaa rakastella, helliä, tuokshdella, sormeilla ja suudella toistemme ulko- ja sisätilaa. Kumppanini vatsa on kalpea ja aavistuksen verran pyöreä. Ihmisalokas sykkii siellä syvyyksissä. Mies, joka pani sen alulle, on kaukana. Minulla on vain kesän verran aikaa syleillä ja pitää häntä hyvänä.

Hän kömpii villaponchoni alle ja imee rintojani. Hänen kapeat ja voimakkaat sormensa tuntuvat sisälläni. Välillä hän vetää tukastani niin, etten voi kuin voihkia ulapalle mielihyvystä. Uimme kuin pumpulissa kunnes sää muuttuu ja ilma selkenee. Puen hänet ponchooni ja lepään hänen vatsansa kummun päällä kuin teltassa.

Mietin, että jos olisin se mies, tekisin ihan saman.

KIIHKEÄÄ, JÄNNITTÄVÄÄ, ONNELLISTA JA TURVALLISTA

Yö treenihuoneella

Tämä ei ole kertomus onnellisesta seksistä, joka on saavutettu monien vaikeuksien kautta. En myöskään kerro tässä pitkän parisuhteen mukanaan tuomasta tyydyttävästä seksistä. Sen sijaan tämä on kertomus siitä, kuinka jo ensimmäinen rakastelukerta uuden ihmisen kanssa voi tuntua samanaikaisesti kiihkeältä, jännittävältä, onnelliselta ja turvalliselta.

Olimme tunteneet toisemme jo jonkin aikaa, mutta elämäntilanteemme eivät olleet sallineet läheisempää suhdetta kuin ystävyys. Nyt molempien elämässä oli vihdoinkin tilaa kohdata toinen enempänä kuin ystävä. Olimme sopineet lähtevämme elokuviin, mutta ennen tätä tapasimme hänen luonaan. Juttelimme ja oli selkeää että molemmat punnitsivat muunkin kuin ystävyysmahdollisuutta. Pikkuhiljaa lähennyimme.

Tämä tapahtui kuin itsestään ja ennen pitkää suutelimmekin jo. Alun varovaisuuden jälkeen suudelma muuttui yhä intiimimmäksi. Tilanne ei ollut painostava, vaan etenimme juuri sopivalla vauhdilla. Tunsin oloni turvalliseksi ja oloni muuttui hetki hetkeltä onnellisemmaksi. Koin, että tässä sohvalla hänen kanssaan on juuri se paikka, jossa halusin olla ja johon kuului.

Ennen elokuvan alkua päätimme mennä hänen harrastelijabändinsä treenikämpälle. Oli talvinen iltapäivä, joten ulkona oli jo pimeää. Emme sytyttäneet valoja vaan muutaman kynttilän. Näiden ansiosta pimeys ei ollut täydellinen, vaan toisen piirteet pystyi hyvin erottamaan. Tämä hämärä oli erittäin kiihottavaa, sillä kynttilänvalo luo mielestäni romanttista tunnelmaa.

Pikkuhiljaa lähestyimme toisiamme ja huulemme kohtasivat. Tilanne oli hyvin rauhallinen ja intiimi. Riisuimme hitaasti toistemme vaatteita jatkaen samalla suutelua. Koska meillä ei ollut kiirettä mihinkään, pystyimme keskittymään kummankin nautintoon ja haluihin. Etenimme rauhallisella tahdilla yhä intiimimmille alueille. Samanaikaisesti kun tutustuin häneen vartaloon, kosketteli hän minua hyvin kiihottavasti. Tuntui ihanalta saada keskittyä täysivaltaisesti vain meidän kummankin vartaloon ja nautintoon. Hellät kosketukset ja kiihottavat liikkeet tekivät tilanteesta täydellisen.

Tuntui siltä, ettei tilanteen halunnut päättyvän ikinä. Tilanteesta teki onnistuneen etenkin tuo hellyys, jolla kohtasimme toisemme. Sen ansiosta tilanne huokui välittämistä ja läheisyyttä.

Pienillä sanoilla ja teoillaan hän sai minut tuntemaan itseni kauniiksi ja haluttavaksi. Hellillä sanoillaan ja varmoilla otteillaan hän osoitti haluavansa olla juuri siinä minun kanssani. Vaikka näimmekin toisemme ensimmäistä kertaa alasti, ei omaa vartaloaan tarvinnut hävetä tai peitellä. Sen sijaan tuntui ihanalta pystyä rauhassa tutustumaan toisen kehoon ja antaa toisen tutkia omaa vartaloani. Tuntui, että toinen hyväksyi minut juuri sellaisena kuin olen. Koin, että minun ei tarvinnut miettiä miltä näytän tai miltä kuulostan. Pystyin olemaan varma, että toinen pitää minusta juuri sellaisena kuin olen ja haluaa minua juuri sen ansiosta, millainen olen.

Koko rakastelun ajan koin meidän välillämme olevan vahvan yhteyden. Sanoja ei tarvittu, sillä kumpikin osasi lukea toisen liikkeistä mitä tämä halusi. Rakastelun aikana koin, että olimme kummatkin hyvin vahvasti läsnä tilanteessa. Välillämme oli yhteys, jonka ansiosta toiseen pystyi luottamaan. Tästä syystä täydellinen rentoutuminen oli mahdollista. Minun ei tarvinnut pelätä mitään, vaan pystyin nauttimaan tilanteesta.

Rakastelun aikana koin, että molemmat halusimme tyydyttää toisemme. Kumpikaan ei keskittynyt vain itseensä, vaan molemmille toisen nautinto oli yhtä tärkeää kuin oma. Rakastelu ei ollut itsekästä, pelkästään omat halut huomioon ottavaa, vaan kummankin tarpeet tulivat huomioiduiksi. Koska kummatkin halusimme nähdä toisen nauttivan, ei tähän kuitenkaan joutunut kiinnittämään huomiota. Sen sijaan toisen halut ja tarpeet otti omasta tahdostaan jatkuvasti huomioon.

Intohimoinen suutelu jatkui läpi koko rakastelun. Emme tehneet mitään ”erikoista”, kuten akrobaattisia asentoja, vaan keskityimme täysin itse tilanteeseen. Seksi ei siis muodostunut suoritukseksi, vaan se oli meidän välisemme tapa osoittaa toisesta välittämistä, kauan kaivattua läheisyyttä sekä luottamusta.

Rakastelun jälkeen jäimme makoilemaan sylikkäin ilman kiirettä minnekään. Tässä vaiheessa oli selvää, ettei kumpikaan halunnut lähteä katsomaan alkuperäisen suunnitelman mukaista elokuvaa. Sen sijaan jäimme tutustumaan toisiimme. Keskustelun ohessa jatkoimme toistemme koskettelua ja välillä päädyimme jälleen rakastelemaan. Valvoimme ja vietimme tuolla treenihuoneella koko yön. Koin tuon yön tyydyttäneen itseni niin fyysisesti kuin henkisesti. Tuon yön ansiosta meidän välinen yhteytemme myös vahvistui sanoinkuvaamattoman paljon.

BABYDOLL

Ruusu

Ensimmäinen mieheni sairastui leukemiaan muutaman vuoden kuluttua naimisiin mentyämme. Sairastamisvuoden viimeiset kuukaudet asuimme eri paikkakunnilla, kun kotipaikkakunnallamme ei ollut niin hyviä hoitomahdollisuuksia kuin hänen vanhassa kotikaupungissaan, jossa hän voi asua äitinsä luona. Viimeiseksi jouluksi hän tuli vielä kotiin viikoksi. Olin ostanut intuition johdattamana itselleni pitsein koristellun baby doll –yöasun. Mieleeni jäi pysyvä muisto siitä miten hän ilahtui nähdessään minut se ylläni. Sinä iltana oli kulunut päivälleen viisi vuotta suhteemme siihen asti merkittävimmästä kohtaamisesta. Palattuaan äitinsä luo takaisin hän oli kertonut, että se joulu oli ollut hänen elämänsä onnellisin.

RUNO

Unknown

Jos ihminen on ihmiselle susi
haluan olla sitä sinun kanssasi
lähättää
raapia
purra
ulvoa

olla sisälläsi ihminen

LÄHEISYYDEN KAIPUU

Frank TC

Sinä istuit sängyllä lukemassa lehteä. Ylläsi oli vain polvesta hajonneet sukka-housut ja valkoinen toppi. Hymyillen minä jäin nojaamaan ovenkarmiin odottaen sinun huomaavan tuijotukseni. Sinä olit täysin lumoutunut tekstiin jota luit, etkä siis huomannut läsnäoloani laisinkaan. Hiljainen naurahdus pakeni huuliltani.

Sinä käänsit katseeni minuun, kysyit mille nauroin. Pudistelin päätäni ja istuin viereesi sängylle. Silitin sormellani kohtaa josta sukkahoususi olivat hajonneet. Ihoasi oli pehmeä ja sileä; täydellinen. Hymyillen sinä painoit pääsi olkapäälleni jatkaen lehtesi lukemista.

Minä tahdoin tietää mikä kyseisessä artikkelissa sinua niin viehätti, joten aloin itsenkin lukea pientä pranttiä lehdessä. Muutaman lauseen minä jaksoin lukea, mutta pian kyllästyin Christina Aguileraan traagiseen elämään. Hellästi tartuin kiinni leukaasi ja käänsin päätäsi niin, että sain suudeltua huuliasi. Sinä hymyilit suudelmaan ja viskasit lehden lattialle.

Kosketin ihoasi huokausten paetessa huuliltasi. Sinä makasit alastomana sängyllä antaen minulle vapauden koskettaa sinua, sillä tiesit voivasi luottaa minuun. Minä en ikinä satuttaisi sinua. Ihoasi oli kuin kuumaa laavaa sormieni alla ja sinä ympäröit minut

lämmölläsi. Tuntui hyvältä olla lähellä.

Lakanat tarttuivat kiinni hikiseen ihoon. Sinun tuoksusi humallutti minua. Tartuit kä-
sivarteeni kiinni lujempaa ja suutelit vaativasti huuliani. Minä tiesin, sinä tiesit, että
olimme matkalla kohti taivasta, jossa saimme hetken olla kahden.

Sinä makasit kainalooni käpertyneenä ja piirtelit sormellasi abstrakteja kuvioita rin-
taani. Hymyilin suloisuudellesi. Sinä kuiskailit kauniita lauseita vasten ihoani huulten
hetki hetkeltä hipaistessa kuumaa pintaa. Minä silitin nihkeää selkääsi hajamielisesti.

Sinä nostit katseesi minuun ja kysyit, mitä ajattelen. Vastasin suudelmalla, jonka pai-
noin otsallesi. Hymy hiipi huulillesi ja sinä painoit silmäsi kiinni. ”Nuku hyvin rakas”,
minä kuiskasin makealta tuoksuviin hiuksiisi. Me matkasimme yhdessä höyhensaa-
rille.

SADE

Juurihoito

Satoi vettä. Paljon. Ikkuna edessäni oli vesivirtojen myötä läpinäkymätön. Olin sulkenut kahvilan, puoli tuntia etuajassa, koska sinne ei kuitenkaan tulisi ketään. Sade hakkasi rytmiä rännissä. Sammutin viimeisetkin valot ja jäin pimeään seisomaan. Kahvila kävi nukkumaan, patterit naksuivat, astiat tiputtivat pisaroita kuivauskaapissa.

Minun oli sinua ikävä. Siitä oli jo viikko, kun olit lähtenyt, et ikuisesti, vain kuukau-
deksi opiskelemaan Ranskaan. Mutta silti - se tuntui minussa niin kuin ei koskaan en-
nen. En yleensä ikävöinyt. En lapsena, enkä aikuisena. Se ei vain ollut tullut mieleen.
En edes tiennyt mitä ikävä oli ennen sinua. Olin aina ajatellut, että ihmiset ikävöides-
sään tarvitsevat sitä toista ja tästä tarpeesta nousee tunne, jota he kutsuvat ikäväksi. En
vain ollut tajunnut mitä he oikein tarvitsevat.

Ja siinä minä seisoin keskellä nukkuvaa kahvilaa sateisen ikkunan ääressä ja minun
oli ikävä. Ja tiesin tarkalleen mitä juuri nyt ikävöin. Huuliasi, suudelmaa ja pehmeyttä.
Ikävöin niskaasi ja kaulasi kaarta. Selkääsi ja sitä miten se sulavasti jatkuu takamuk-
sesi pyöreytinä käden alla. Ikävöin sinun rintojasi, nännejäsi ja sitä miten hengität
kiivaammin, kun suuleten, imen ja puren niitä. Ikävöin rintojesi kaarta, ihoa joka on

samettinen ja herkkä. Ikävöin sitä miten kieleksi suudella painautuu vaativana vastaan. Käteni kaipaa kupeidesi pyöreyttä, se kaipaa vatsaasi ja hentoa karvoitusta, kosteutta ja lämpöä, pehmeyttäsi ja sinun avautumistasi. Ikävöin sitä tuoksua. Rakastan sitä, ei kun ikävöin.

Säpsähdän ajatusta. Rakastan sotkeutuu ikävään. Olemme välttäneet puhetta rakkaudesta ja tässä minä seison kahvilani sateesta märän ikkunan edessä housut ahtaana, kovana niin että joudun etsimään parempaa asentoa ja sekoitan ikävää, rakkautta ja halua. Vihaan tätä, kun selkeät ajatukset muuttuvat monimutkaisiksi.

MARJAISAA SEKSIÄ

Marja ja Terttu

Pidän, kun pyörität nännejäni. Otat ne lempeiden sormiesi väliin. Painat etusormesi ja peukalosi lähemmäksi toisiaan ja se pakottaa vadelmanmuotoisen nänini niin tiukkaan tilaan, että se parahtaa kivun tuomasta nautinnosta.

Jatkat nännieni pyörittelyä. Jokainen parahdukseni, syöksyttää virtavaa painetta häpyhuuliisi. Kun vadelmani nauttii, paisuu kirsikkasi. Se muuttuu toukokuun vaalenympärisestä pehmeä terälehtisestä kukasta heinäkuun lopun verenpunaiseksi, paksusi, turpeaksi kirsikaksi. Kirsikka, joka yhdellä pienellä puraisulla räjähtää huulet värjääväksi mehuksi. Mehuksi, jonka maku humalluttaa maistajansa. Pieni lipaisu saa kirsikkasi tuntemaan olevansa maailman ytimessä, universumin kaikkeudessa, orgasmin pyörteessä, jolle ei loppua näy.

Kumarrun paisuvaisillesi, olet niin tiivis ja täynnä. Olet täynnä tuoksuja ja makuja. Maistut kirsikalle ja vadelmani sekoituu siihen. Teemme yhdessä marjasosetta, joka on tarkoitettu aikuisille, taantuneille, leikkiville ja hampaattomille. Kirsikka-vadelmasose valuu huulten välistä, se sotkee lakanat, luo seksin karttaa sängyn pintaan. Tuota karttaa me luumme yhdessä vielä vanhoinakin kun hampaamme ovat jo oikeastikin tippuneet .

LUOMUA

Peppi

Kiitos elämä, kun tapahtuu niin odottamattomia asioita. Lähes koko elämäni olen ajatellut, että isojen rintojen tai isojen kyrpien ihannoiminen on hyvin typerää ja jopa väärää. Ajattelen kyllä niin vieläkin, mutta haluan olla rehellinen. Minusta oli erittäin hauskaa harrastaa seksiä miehen kanssa, joka oli niin epätodennäköinen kumppani. Se oli jotenkin hellää kaveriseksiä. Hän 9 vuotta minua nuorempi, vähän päälle kolmekymppinen.

Lyhyt, siis saman pituinen kuin minä. Hänellä oli karvainen selkä. Hän kertoi pitävänsä eniten ruumiissaan kullistaan, koska se oli hänestä niin mahtava. Ja se oli ihan oikeasti. Siis iso. Minäkin pidän eniten ruumiissani omasta lemmenlähteestäni. Pidän sen katselemisesta.

Hänellä oli lävistys peniksen alapuolella. Hän väitti sen hierovan kivasti kumppanin pintoja. En minä sitä lävistystä tuntenut, mutta se rehevä elin oli tosi huippu, erikoinen. Hänen kirjahyllynsä oli täynnä tietokirjallisuutta orgasmeista. Saatoin ratsastaa hänellä vaikka kuinka kauan. Hän kykeni pidättelemään laukeamistaan. Samalla se oli myös hämmäntävää. Mies, joka ei edes yritä tulla ja laueta - ehkä en ollut tarpeeksi hot?

Hän oli hyvin hellä. Seksin jälkeen hän pesi minut suihkusaippualla, jossa oli suklaatuoksua.

Minulta kesti kunnan tovin ymmärtää, että sydämeltään hän oli monisäikeinen.

Hän sanoi rakastavansa pimpejä, niiden nuolemista. Kaikkein eniten hän halusi oman pimpin, joka olisi kiinni jossain kohtaa hänen omassa ruumiissaan, vaikkapa reidessä. Sitä hän rakastelisi. Luulen, että hänen ruumiinsa olisi halunnut olla kaksineuvoinen, ei joko tai. Hän kertoi minulle ihmisistä, jotka haluavat jättää sukupuolenkorjausprosessinsa puoliväliin.

Hän hyväksyi karvaiset sääreni, ne olivat maailman luonnollisin asia hänelle. Muutenkin hän oli aika luomu; ei halunnut käyttää kondomia. No se siitä.

RUNO

Nosto

Ote, jolla pitelet lusikkaa.

Sormiesi päät lähestyvät toisiaan
pysähtyvät niin, etteivät kosketa
pyörittävät ilmaan tahattomia ympyröitä

Katseesi ui pöydän yli
tänne saakka vyöryvät lämpöaallot
sykkivät pitkin ihohuokosiani vaativat
pehmeiden massojen kosketusta
likistystä,
irtoamista katsomaan onko tämä nyt oikeasti totta

Höyryää
katseeni tarttuu alastomaan olkapäähäsi,
siirtää rintaliivin hinnan pilaamasta täydellistä kaarta
Havahdun, hätkähdän
kysyt hopeaista lusikkaa ja päätäsi kallistaen
kuuntelenko mitä puhut

KENTTÄ

Atra

Seison lentokentällä, odotusaulassa ja olen ainoa, ei, toinen henkilö paikalla. Lento saapuu myöhässä, jännitykseni on ollut sietämätöntä jo melkein kuukauden. Tänään hän saapuu. Olen ollut pakahtua tunteisiini koko kesän. Ja tänään hän vihdoin palaa, kierrettyään puoli maapalloa, ensin junalla itään, sitten lentokoneella etelään ja nyt lopulta kotiin.

Toinen henkilö odotusaulassa näyttää myös odottavan rakastettua, hänellä on sama jännitys, sama levoton tuijotus kohdistettuna vuoroin oviin, joista matkustajat ovat tulossa, vuoroin katonrajassa oleville plasmaruuduille, joissa vilkkuvat samat lentotiedot; myöhässä, delayed, myöhässä, delayed. Välillä heitämme pälyilevän katseen toisiimme. Ja puristamme käsiämme nyrkkiin takkien taskuissa, huokaamme, sydän kurkussa, säpsähdämme kuulutuksia; kone ay406 Varsovaan, matkustajia pyydetään siirtymään lähtöportille. Rentoudumme sadasosasekunniksi, se ei koskekaan meitä, kunnes jännitys palaa taas. Moskovan kone on ruudun mukaan edelleen myöhässä, arvioituaan laskeutumisaikaan on nyt **23 minuuttia**. Kello näyttää 00:12.

Kioskit ja kahvilat ovat kiinni, automaatissa on Coca-colaa, telineessä on lentoyhtiöiden esitteitä.

Ulkona sataa, aina sama ilma, kun palaa Suomeen. Helsinki-Vantaa, +9c, tihku sade, harmaus. Vaikka keskellä kesääkin, joka muutoin on taas rikkonut lämpöennätyksiä, pitänyt valveilla yöt ja uupuneena päivät. Silti pyyhin nytkin hikeä otsaltani. Sisällä on tukalaa, ilma seisoo. Röökitilasta leijuu pinttynyt tupakan katku nenään, vaikka se on toisella puolella hallia, eikä siellä edes ole ketään. Haju sekoittuu nahkatakkini tuoksuun ja otsalta vierivien hikikarpaloiden makuun. Vilahdukselta koen olevani toisen maailman sodan aikainen pilotti, odottamassa lähtökäskyä.

21 Minuuttia. Lentokoneita ei ole paljon tähän aikaan yöstä. Kiitorata on lähes autio. Aika tuntuu pysähtyneen. Yhä 21 minuuttia. Alan näprätä puhelintani, luen tekstiviestejämme; kaipausta, haikeutta, ikävää. Sydäntä puristaa. Laitan puhelimen pois. Vilkaisen toista odottajaa, kuin etsiäkseni neuvoa, mitä tehdä, jotta ajan saisi kulumaan. Hän tuijottaa kynsiään, raapii leukaansa, katsoo ruudulle. Minäkin vilkaisen.

19 Minuuttia. Vedän syvään henkeä. Tuijotan ovea. Ajattelen häntä. Ajattelen punaisia hiuksia, tuuheita, paksuja. Sinisiä, ei, turkooseja silmiä. Jääkarhukarkin värisiä. Ajattelen hänen ääntään, hymyään. Huomaan hymyileväni ja hymähdän itselleni.

Otan taas puhelimen esiin ja luen hänelle täältä kaukaa kirjoittamiani säkeitä. En koskaan kirjoita runoja, ellen ole rakastunut. Enkä koskaan antaisi kenenkään paitsi rakastettuni niitä lukea. Jos en olisi rakastunut, niin varmaan häpeäisin tekeleitäni naiveina. Nyt ne ovat syviä sanoja, tositunteita, jotka kolisevat sielussa. Suljen silmäni, vedän henkeä, vatsaa kuristaa. **13 Minuuttia.** Ilahdun, kun aikaa on kulunut. Katshandan toiseen. Hän tuijottaa ovelle uponneena ajatuksiinsa. Mietin, mieltiikö hänkin kaivattuaan. Kuvittelee silmiä, suuta, ihoa, tuoksua. Hymyilen jälleen. Tunnen kummaa kohtalotoveruutta tämän tuntemattoman kanssa, olemme yhtä jaetussa autuaassa kärsimyksessämme. Kaksin yksin kaipuussa, kummassa välitulassa, tyhjiössä. Mitään ei tunnu tapahtuvan. **11 Minuuttia.** Vielä.

Lasken, että olen odottanut 12 minuuttia siitä, kun aloin laskea minuitteja, eli yli puolet on jo takana. Hymähdän tekemällä tehdyille optimismilleni, siinä on jotakin raivostuttavan Risto Reipasta. Suon sen itselleni, tässä poikkeustilassa ei voi olettaa

kuin tarttumista jokaiseen oljenkorteen. **10 Minuuttia**. Korjaan kuluneen ajan laskurin luvun mielessäni 13 minuuttiin. Arvioin mielessäni, että suhdeluku on prosentteissa 55:45. Kaivan puhelinta esiin tarkistaakseni asian laskurilla, kun oivallan, että todellakin jäljellä on enää 10, ei **9 minuuttia** ja tungen puhelimen pois liimaten samalla katseeni tiiviisti oveen, josta hänen tulisi saapua. Tuntematon nousee penkistään ja lähestyy ovea pysähtyen viimeiselle sallitulle rajalle, nojaten kyynärpänsä kaiteeseen, joka rajaa odottajat pois oven edestä. Ei niin, että sitä tarvittaisiin juuri nyt. Kello 00:27 ei kentällä näy ristinsielua ja epäilen, ettei lennollakaan ole kovin montaa henkilöä.

Nostan laukkuni ja siirryn toiselle puolelle ovea, vastapäätä muukalaista, asetun nojamaan omaan kaiteeseeni. Saan mieleeni väläyksen lännen elokuvista, kaksi cowboya, asettuvat saluunan tiskin ääripäihin, nojailevat tiskiin ja äkisti kuuluu kohahdus – heidät on tunnistettu verivihollisiksi, koko saluuna tyhjenee, baarimikko kantaa pianistin kanssa yhdessä peilin turvaan ja sankarit jäävät kahden. He kääntyvät katsomaan toisiaan, intensiivisesti, itsevarmasti... Katselen toista vaivihkaa alta kulmien, hän tuijottaa kengän kärkiään, välttelee katsetta, kääntää pään ovelle ja sieltä taas kenkiin. Hymyilen toiselle, hän ei katso päin, mutta toinen suupieli nousee ja silmien ympärillä pienet rypyt liikahtavat, kun hän hymyilee alas kengilleen. Enää **3 minuuttia**.

Lähes pidätän hengitystäni, kohta pitkään odotettu huojennus valtaa minut ja tunnen kuinka lihakset valmistautuvat sulamaan, lepoon päiviä kestäneestä jännitystilasta. Tiedän, että jaksan nämä viimeiset minuutit, mikä saa minut tuntemaan itseni voittamattomaksi. Selkä suorenee, voima alkaa palata kehoon. Ovet pysyvät kiinni.

1 minuutti. Toinen vilkaisee minua, liike on nyökkäyksen kaltainen. Kuin tervehdys ennenkuin ritarit laskevat silmikkonsa ja lähtevät syöksymään kohti toisiaan peitset ojossa. **0 Minuuttia**. Ihmisiä ei kuulu. Ohikiitävän hetken katsomme toisiamme tuntemattoman kanssa, suoraan mielen pohjaan asti... Sitten ovet aukeavat; ihmiset virtaavat nopeasti ohitse, enkä ehdi edes etsiä häntä katseellani, kun siinä hän on, omani. Halaamme ja suutelemme pitkään. Poistumme yhdessä kentältä ja kyselen matkasta, ajamme kotiin ja puhumme ja rakastelemme vielä tunteja ennen aamunsarastusta

ja vastaantaisteltua nukahtamista. Menee pitkään ennenkuin ajattelen tuntematonta uudelleen. Eräänä päivänä, yksin ollessani, itseäni hyväillessäni hän tulee mieleen. Olemme vieläkin kentällä, lento on mennyt, eikä kukaan olekaan saapunut. Sen sijaan me syleilemme tuntemattoman kanssa, taas kahden koko kentällä.

KUISKUTTELUA KESÄYÖSSÄ

Lapsenvahti

Kuiskuttelua kesäyössä.

Kuistilta kuuluu hiljaisia kuiskauksia, suukottelua ja vaatteiden kahinaa.

- Olet niin ihana. Nainen. Hei, eikö me voitais – silleen ihan oikeasti?
- Kyllä mä haluaisin sua mut mulla ei ole mitään ehkäisyä just nyt. Onko sulla?
- No ei, unohtui, samperi.

Suukottelua, kahinaa...

- Hei, ei me voida...
- Heeeiii. Etkö sä ole koskaan kuullut sellaisesta ku keskeytetty yhdyntä?
- Joo, olen – nukkuu tossa seinän takana pinnasängyssä.
- ...

KOHTAAMISIA

Murretut muurit

Muistatko kun rakastelimme ensimmäistä kertaa? Kolmansilla treffeillämme, molemmat hienoisessa humalassa. Seksi oli liian nopeaa, haparoivaa ja ujostelevaa räjäyttääkseen taivaita kummallakaan meistä. Vetovoima ja ihastus vetivät niin voimallisesti meitä yhteen, ettemme osanneet olla yhtään läsnä toisillemme rakastelun hetkellä. Pyrimme vain näyttämään parhaat puolemmme, olemaan rentoja äärijännityksessämme ja tekemään vaikutuksen taidoilla, tempuilla ja uskalluksella. Seksin jälkeen naurahtelimme vähän vaivaantuneesti, käpertyen yhteisen peiton alle. Molemmista tuntui luonnollisemmalta liukua lähelle toista nukkumaan. Ehkä rakastelimme kuitenkin liian varhain. Mutta kadunko sitä? En yhtään!

Sinä olit minulle ensimmäinen, johon todella halusin sitoutua. Tahdoin liittoutua kanssasi omaksi kaksikoksi, joiden väliin ei mahtuisi enää muita. Me sanoimme toisillemme ”tahdon” monen yhteisen vuoden jälkeen. Emmekä silloinkaan olleet nähneet kovin syvälle. Minä pelkäsin liikaa. Pysyin näennäisesti lähelläsi, mutta pidin tiukasti huolta, että pidättäydyin koko ajan turvallisesti etäällä.

Muistatko kuinka olin niin pitkään haluton seksiin kanssasi? Kuinka joskus riitelimme siitä niin, että lähdit ovet paukkuen pakkaseen rauhoittuaksesi? Kuinka usein pelasim-

me kissaa ja hiirtä halun ympärillä. Sinä jahtasit kaikin tavoin ja minä pakenin minkä kerkesin. Tartuit minuun kiinni liian roimin käsin ja minä vetäydyin läheltäsi niin nopein jaloin ja huutavin suin kuin pystyin. Sinä painostit koko ajan enemmän ja minä välttelin paremmin kuin koskaan.

Seksistä ja halusta tuli meille niin kuuma aihe, että se lehahti kaikessa tuleen. Jokainen tiskirätti- ja hammastahnariita päättyi lopulta aina halun jahtaamiseen. Olit varma, että haluni sykkii jossain muualla. Ja minä olin varma, ettet oikeasti edes haluaisi minua. Et välittäisi, rakastaisi, hyväksyisi. Et haluaisi kaikkea sitä, mitä minussa eli.

Jossain vaiheessa aloin murtua. Vihan muurien takaa nousivat ensin kiukun kyyneleet, sitten syvältä nouseva suru. Sinä tarjosit syliäsi, mutta minä käänsin tiukasti selkäni sylillesi. Nostin lipun tankoon ja jatkoin yksinpurjehdusta sinun vierelläsi. Sinä näit miten yksin olin, mutten kyennyt kääntämään laivaa. Myrsky työnsi eteenpäin, se painoi sisältä ja ajoi kauemmaksi.

Joissain vaiheessa jaksoin vielä suostua seksiin sinun mieliksesi, mutten enää myöhemmin. Myrsky sisällä nousi aina vain korkeammaksi ja korkeammaksi, enkä kyennyt enää mihinkään niin läheiseen kuin seksiin kanssasi. Sinäkin käänsit laivasi. Et lähtenyt, muttet enää yrittänyt ajelehtia minua merillä vastaan. En ole koskaan ollut niin yksin kuin silloin yhdessä sinun kanssasi.

Muistatko sen illan, kun tulit yöllä työmatkalta kotiin ja minä istuin sinua odottamassa eteisen lattialla? Olin itkenyt koko illan yksinäni ja kirjoittanut sinulle kirjeen. Istuit takki päälläsi lattialle ja laskit matkalaukkusi lappeelleen. Lukiessasi rivi riviltä kirjetäni vierelläni silmäsi kostuivat yhä enemmän. Et tahtonut siltikään keskeyttää, vaan jatkoit eteenpäin kyynelten läpi. Kerroin miksi olin vuodesta toiseen huutanut. Vetäytynyt, vinoillut, vaatinut ja kiljunut. Huusin siksi, koska en muuta osannut. Huusin siksi, etten itkisi.

Sitten vihan muureja ei enää noussut. Itku nousi niin ylivoimaiseksi, että jouduin riisumaan naamioni. En enää jaksanut yksin. En jaksanut esittää jaksavaa, iloista, pystyvää,

onnistuvaa, fiksua, hoikkaa, pärjäävää ja menestyvää. Halusin kertoa siitä kaikesta kivusta, jonka olin sulkenut sisääni ja näyttää sinulle heikkouteni, arpeni, haavani ja solmuni.

Yhdessä me aloimme harjoitella kohtaamisia. Pieniä, syviä kohtaamisia arjessa ja juhlassa. Kerta toisensa jälkeen riisuimme yhdessä naamioita, huutamisen sijaan tavoitimme kyyneleitä ja aloimme koskettaa uudelleen. Epäonnistuimme ja palasimme hetkeksi vanhaan, mutta lähtien aina kohti uusia kohtaamisia. Kun on kerran nähnyt toisen aivan paljaana, ei enää pysty naamioitumaan kokonaan.

Ajattele, miten nykyisin rakastelemme. Mieti sitä, miten olen antanut käsiesi vaellella kaikkialla kehossani. Miten olen opetellut sitä, että saat koskea niihinkin kohtiin minussa, jotka eivät minulle itselleni kelpaa. Olet silittänyt arpiani, olet hellinyt hyväksynnälläsi. Olemme naineet eteisen kaappia vasten pikaisesti ja hyväilleet toisemme taivasiin lempeissä lakanoissa. Olen katsonut sinua silmiin ja uskaltanut tulla katseesi alla.

Olen nyt kokonaisempi. Olen oppinut kohtaamaan sinut syvemmin kohdattuani itseni ensin. Olen löytänyt rajat itselleni, mutten enää nostata muureja. Olen tutustunut naamioihini ja muureihini murtaen niitä pala palalta. Kun olen piirtänyt aidot ääriiviivani, uskallan laskeutua lähellesi. Olla liki sinua itse tukehtumatta, katoamatta ja etäännyttä.

Haluni on noussut minuun ja välillemme takaisin. Se kutkuttelee, se leikkii, sitä voi herätellä ja liikutella. Usein me kietoudumme toisiimme ja annamme halun syttyä, himoita ja palaa. Tunnen erityisellä tavalla eläväni rakasteluissamme. Pikaisissa panoissa, meille varastetuissa hetkissä. Pitkissä sivelyissä, kyyneliin liikuttuvassa läheisyydessä. Kohtaamisissa toisissamme.

KOLMAS SILMÄ

Magdalena

Jotkut sanovat kolmannen silmän olevan otsassa. Minä olen ollut toista mieltä siitä asti, kun ensimmäistä kertaa olin silmätysten rakkaan naisen pillun kanssa. Yllätyin, vaikka olenkin nähnyt synnytyksiä ja vaginataidetta yllinkyllin. Todellinen kohtaaminen pillun kanssa - oman tai toisen naisen - ja sen katseeseen syventyminen, on totisesti pyhä kokemus.

Kysyin lupaa katsella. Raotin hänen riemurikkaita reisiään sen verran, että emättimenaukko avautui kuin silmän luomi. Siitä tuli äänikin, hivenen kuin huokaus tai loksahdus, kun kamera laukeaa. Katsoimme toisiamme, ja itkin. Pyhä.

ONNELLINEN SEKSUAALINEN KOKEMUS TÄMÄKIN

Reiki

Minulle nk. supiinasento on tärkeä. Pieni koroke pään alla, vaikkapa taiteltu pyyhe, jalat koukussa ja kädet rinnan päällä - tosin liikutan käsiäni ”avaruusmatkani” aikana.

Kun tunnilla etsitään rentoutusasentoa, olen jo kaukana avaruudessa. Käteni ovat pääni päällä. Näen hyvin kirkkaan valon, joka kirkkaudestaan huolimatta ei häikäise. Valo on niin ihana, ettei sieltä haluaisi lähteä lainkaan pois, mutta minulle on annettu tehtäväksi alkaa laskeutua alaspäin.

Siirrän käteni takaraivolle ja toisen otsalle. Yhtäkkiä huomaan, että olen tumman lilan värisessä avaruudessa. Ylleni olen saanut lilan pitkähelmaisen silkkipuvun. Aloitan tanssin, jonka koreografian saan suunnitella itse, toisinaan hitaan, toisinaan vauhdikkaamman.

Hetken kuluttua siirrän käteni ohimoilleni. Samalla ympäröivä avaruus, jossa nyt jo pilkottaa maapallo pienenä pisteenä, on syvän sininen. Tälle siniselle on oma nimikin,

akasa blue. Kun ympäristön väri vaihtuu, myös pukuni väri vaihtuu. Pukuni on samanvärisen ympäristönsä kanssa. Jatkan tanssia. Voin olla millainen ilma-akrobaatti tahansa.

Alkaa nopea alaspäin menovaihe. Siirrän käteni sormet päällekkäin kurkun etuosan päälle hyvin kevyesti, tuskin edes koskettaen. Tulen maapallon ilmakehään, joka on vaaleansininen. Kaikki ympärilläni on vaaleansinistä ja niin on myös silkkimekkoni, joka innostaa minua tanssimaan.

Hetken kuluttua siirrän käteni sormet päällekkäin solisluiden alle. Huomaan olevani turkoosissa meressä, joka yllättäen kantaa minua ja voin jatkaa aloittamaani tanssia turkoosissa asussa. Katselen ympärilläni. Onkohan vedessä merenneitoja? Toisinaan uskon nähneeni heitä ja he lisäävät tanssi-intoani.

Seuraavaksi siirrän käteni sydämen kohdalle päällekkäin. Olen vihreällä niityllä, joka jatkuu silmäkantamattomiin. Minulla on ruohonvärinen silkipuku ja aloitan tanssini uudelleen.

Sitten siirrän käteni niin, että sormeni ovat päällekkäin vähän navan alapuolelle. Samalla huomaan, että olen tullut kirkkaankeltaiseen maisemaan johtavalle polulle. Myös pukuni on kirkkaankeltainen. Huomaan, että aurinko paistaa takaapäin. Nyt kävelen rauhallisemmin, keinutellen kuulemani musiikin tahdissa. Näen itseni takaapäin.

Jatkan keinuvaa kävelyä auringon laskiessa. Siirrän käteni vatsan alaosaan. Samassa pukuni ja maisema ympärilläni muuttuu oranssiksi. Koko taivaanranta on hohtavaa oranssia valoa tulvillaan.

Siirrän käteni nivusilleni. Silkkiasuni muuttuu samalla burgundin punaiseksi. Ehkä maisemassa on joku muukin, jonka kasvoista en kuitenkaan saa selvää. Voin aloittaa uudelleen tanssin, jossa kokeilen kaikkea oppimaani. Voin tanssia yksin tai kumppanin kanssa – toisinaan seksuaalinen kokemus on huikaiseva...

Kun musiikki loppuu ympäriltäni ja on aika nousta istumaan, siirrän käteni ensin polvieni päälle ja sitten vuorotellen niin, että toinen käsi on polven päällä ja toinen kos-

kettaa varpaitani. Näin varmistuu, että olen taas tukevasti maan pinnalla. Maisemani muuttuu ruskeaksi. Lopuksi kiedon molemmat käteni varpaitteni ympärille jalkate-
rien ollessa vastakkain. Ympäristö on saanut erilaisia harmaan sävyjä. Harmaassa on kuitenkin jo häivähdys valon kirkkaudesta...

RUNKKAA PILLUA

Raku

Runka din fitta, hän sanoo iloisesti ja innokkaasti. Maailmani laajentuu räjähdysmäisesti. Olen ottanut hyvin suunnitellun riskin, matkustanut rajojeni ulkopuolelle, patistanut taiteilijan toisesta maasta ja kielikulttuurista todistamaan minulle mustaa valkoisella, ettei kannu seksitauteja.

Hän on haastanut minut ajamaan sääreni ja pimppini kaljuiksi. Ensimmäinen ajatukse-
ni on että ei sitten ikinä! Minä en ajele niitä pois, koska minua rakastellaan sellaisena
kuin olen, tai sitten ei lainkaan. Olemme vain tavanneet kerran kirjamessuilla, ja hän
kertoo silloin ajatelleensa että “kas, kas... biseksuaali feministi”. Määritelmä huvittaa
ja kauhistuttaa, kukaan ei ole ikinä ollut noin suorasukainen minulle. En edes minä
itse.

Hän haluaa asioita, joita hän pukee sanoiksi. Tämä on minulle aivan uutta ja hyvin ris-
tiriitaista. Olenko mahdollisen seksikumppanini ideoiden orjallinen toteuttaja? Hänen
maailmassaan haluja voi toteuttaa epäsovinnaisesti. Ihan mitä tahansa, kunhan siitä on
tasapuolinen sopimus. Minulle valkenee hyvinkin selvästi että haluan tietää ja haluan
kokeilla. Miksi ihmeessä perääntyisin nyt, vaikka tilanne on melkein kuin näyttämö,
jossa iso sänky, kaksi outoa ihmistä ja heidän oudot tarpeensa sattumalta kohtaavat?

Klä av dig, hän kirjoittaa. En todellakaan aavistanut, että tämä ihmeellinen yhdistelmä luottamusta, kiinnostusta ja vaatimista sopisi minulle. Rehellisyyden nimissä on sanottava, että haluan saapua hänen ovensa eteen taksilla, mustiin pukeutuneena. Haluan ottaa revityn kankaanpalan ovenpielestä ennen kuin edes näen hänet, ja sitoa silmäni. Haluan ensimmäisen kohtaamisemme olevan kirjaimellisesti sokkotreffit. Haluan hänen halunsa mukaisesti, koska se on myös minun haluni. Kunhan kaikki on tasapuolista: molempien silmät sidotaan, molempia valokuvataan. Samalla kaikki on uutta, mutta yllättävän turvallista. Kaikki keskustelumme sähköpostitse kolmen kuukauden ajan on ollut suunnittelua, kiihottamista ja fantasioidemme pelkistämistä -häpeää ja riemua, ihanaa aivoseksiä. Tämä mies aivan ilmeisesti nauttii siitä, että tulee olemaan elämäni ensimmäinen piiskaaja. Ja muutakin.

Vastalahjaksi hän lupaa täydellistä rehellisyyttä. Emme sitoudu toisiimme. Nautimme. Tapaamme. Toteutamme. Hyvästelemme. Ajattelen, että tämä sopii mainiosti. Heikoin lenkki intiimielämässäni tähän asti on ollut vastavuoroisen rehellisyyden ja kiinnostuksen puute.

Lentoaseman vessassa vaihdan pitkiin nahkasaappaisiin ja lyhyeen mustaan hameeseen. Seuraan vaativaa karttaa. Ei pikkuhousuja. Ei karvoja. Taksissa tunnen uudelleenlaisen tuoksun, jota ruumiini tuottaa, säärien sisäpuolet ovat liukkaat ja toffeen tuoksuiset. Tiedän, että voin olla matkoilla viikon. Sitten on palattava arkeen.

Tämä on välitila.

Ja mitä opin? Itsestäni... ehkä senkin, että jotenkin rituaalisesti suunniteltu ja toteutettu halu kiehtoo minua. Opin, että molemminpuolinen kunnioitus on rakkauden sukulainen. Taitava rakastaja, joka noudattaa yhteistä suunnitelmaa, saa sopimuksesta tuottaa minulle kipua, mikäli itse siihen suostun. Opin sanomaan kyllä. Opin sanomaan myös ei. En halunnut kaikkea. Osallistuin vain hyppyselliseen siitä, mitä tämä mies tiesi, oli kokeillut ja harrasti.

Hän oli seitsemän vuorokauden ajan opettajani, ja siten osallinen minun salaisiin kuvitelmiini, minä hänen. Se taisi olla roolipeli, ja roolit istuivat hyvin. Valokuvassimme toisiamme ulkona ja peilien kautta, alastomina.

Hän kiinnitti käteni tarrahanskalla kiinni korsettini selkäpuolelle. Hän opetti minulle hengittämisen, laskemisen ja peppuseksin aakkoset. Hän selitti minulle, miten ruumis reagoi kipuun ja miksi en huomannut piiskan kirvelevän kosketuksen kovenevan astettain ensimmäisen ja kahdenkymmenennen lyönnin välillä. Hän kertoi miksi peräaukkoa on hellittävä, sulkijalihaksia lepyteltävä. Opin hitaan kiiruhtamisen taitoa.

Hänellä oli ihanan vino ja pieni penis, joka sopi hyvin minuun. Se kutitti kitalakeani. Kerran hänen ajaessaan valtatiellä kovassa vauhdissa, imin häntä kunnes hän laukesi niin, että siemenneste pursui ulos sieraimistani. Maku ja haju yhtyivät upean sotkuisesti. Muistan, miten hänen kämmenensä painoi niskaani, jotta en lopettaisi. Ote oli pyytävä ja vaativa, herkkä ja painava. Tämän jälkeen hänen asettaessaan kämmenensä niskaani, minulle tuli heikottavan nautinnollinen olo. Teki mieli heti nuolla ja niellä, polvistua syömään.

Yhteisestä viikosta on jo kulunut vuosia. Onnittelemme toisiamme facebookissa syntymäpäivinä. Emme tapaa. Joskus olen käynyt ihailemassa hänen valokuviaan jossain galleriassa. Ne kuvat, jotka otin hänestä, jäivät minulle. Ne kuvat, jotka hän otti minusta, jäivät hänelle. Tavallaan osa terroribalanssia sekin. Sopimuksesta kuvia ei laiteta jakoon mitenkään. Mietin mitä tehdä niillä? Ehkäpä lapsenlapsenlapseni joskus löytävät ne - esiäitinsä suurten seikkailujen summan. Tai sitten vaan poltan kuvat jossain juhannuskokossa.

Nykyään osaan sanoa fitta ja vittu häpeilemättä lämmöllä ja rakkaudella. Olen myös biseksuaali. Mutta ettäkös feministi? Ehkäpä, ehkäpä... jotenkin takaoven kautta.

PÖLYJEN PYYHINTÄÄ - TARINA KOSKETUKSESTA, JOKA TEKEE HULLUKSI

Pölyhuisku

Kukaan ei koskaan ole seisauttanut sydäntäni ja joka solua kehossani niin kuin sinä. Kuulin, että joku nousee ylös kierreportaita alakerran suuresta odotusaulasta kohti yläkerran avaria vastaanottotiloja. Toimiston väki naputtelee tietokoneitaan. Ne pölyttävät hienon hienoa elektroniikkapölyä, jonka vasta vuosien saatossa pystyy näkemään sähköjohdoissa olevana harmaahkona, tahmeahkona pintana, jossa puhdas valkoisuus on vain muisto menneestä tietokoneen johdon elämän alusta. Tunnen, että myös minä pölyän hienon hienoa pölyä, joka on tarttunut ihoni pintaan, koska kukaan ei ole koskenut sitä aikoihin. Olen pölyyntynyt kosketuksen puutteesta, olen pölyyntynyt pöyhennyksen puutteesta, olen pölyyntynyt vatkaamisen puutteesta, olen pölyyntynyt siitä, että joka sopukkani on ollut auki ja odottava, kosketetuksi tulemisen nautintoa odottava. Odotustilani on vain ehtinyt pölyyntyä.

Voiko puutteesta pölyntyä? Kyllä voi. Kosketuksen puutteesta voi tulla hulluksi tai ainakin melkein hulluksi. Mutta kosketuksestakin voi tulla hulluksi ja koskettamisesta voi tulla hulluksi. Mutta minä olen pölyntynyt.

Kierreportaista kuuluva askel on vahva ja määrätietoinen. Askel sanoo: minä tulen ja pyyhin pölysi pois. Apua, mitä minä oikein kuvittelen. Olen siis tulossa hulluksi kosketuksen puutteesta. Kuinka monta niitä portaita onkaan, että tulet lähelleni ja heilautat pölyhuiskuasi siten, että pöly simpukassani, pöly aarteissani, pöly puutarhassani on ikuisiksi ajoiksi poispyyhitty. Tulen siis hulluksi.

Toimiston vastaanottovirkailija ottaa alakerrasta tulevan Vieraan vastaan, ohjaa hänet kokoustilaan, jossa laadukas italialainen kahvi odottaa kaatajaansa kahvikuppeihin. Vieraille tarjotaan kuppi kuumaa kahvia. Mitä tarjotaan pölyntyneille? Vieras sanoo minulle: minä kaadan sinut ja huuhdon pölysi pois. Apua, mitä minä oikein kuvittelen. Olen siis tulossa hulluksi kosketuksen puutteesta.

Kokouksen on määrä alkaa tuota pikaa, projektijohtaja antaa vielä odotuttaa itseään, liekö pölyinen ihminen hänkin. Me pölyiset usein toivomme, että joku hakisi ja koskisi. Sihteeri on jo paikalla, hän ei siis ole pölyinen, kosketettu on. Sihteerin simpukka on puhdas, aarteet ovat pölyttömät. Sihteerin puutarha on siivottu, kosketettu. Sihteeri ei tule hulluksi.

Minä tulen hulluksi, jollei tämä kokous ala jo. Tärkeä Vieras on saanut kuppiinsa kuuman kahvinsa, kuulen sen siitä, kun tuo vahva, määrätietoisaskelinen henkilö sekoittaa lusikalla sulavaa sokeria kupissaan niin, että pölyt lähtevät niin kupin reunoista kuin lusikan varrestakin. Projektijohtaja tulee paikalle. Hän ei ole enää pölyntynyt. Enää vain minä olen pölyntynyt. Kukaan ei ole koskenut reunojani. Kukaan ei ole koskenut varttani. Tulen siis hulluksi.

Kokoustilan ympäristö rauhoittuu. On minun aikani mennä sisälle tuohon hyvin ilmastoituun lasiseinäiseen tilaan. Ilmastointi on tehokas, kuten korkeissa keskustan toimistorakennuksissa kuuluu ollakin. Hyvin ilmastoitu tila ei pölyynny. Tai ainakin

pöly kiertää siten, ettei se asetu yhteen paikkaan.

Astun kokoustilaan. Kukaan ei koskaan ole seisauttanut sydäntäni ja joka solua kehossani niin kuin sinä. Näen vain pöyheän pölyhuiskusi, kuulen monituhat wattisen imurisi valtavan paineen, painepesurisi tulvii pölyt puhdistavaa vettä. Näen, että näet pölyisyyteni. Näytän sen sinulle. Minua ei ole koskettu niin pitkään aikaan, että olen pölyyntynyt. Sinä näet, että pieninkin sopukka, simpukkani taitavimminkin taiteltu kaarre on pölyyntynyt. Sinä näet sen, että odotan, että minut haettaisiin ja minua koskettaisiin. Minä näen, että sinä näet. Näen sen, että tulen nähdyksi, koska minun sydämeni ja soluni eivät ole pölyntyneet.

Lusikka kolajaa kupin pohjaa vasten. Ilmastointilaite hurisee viilentävästi. Vahvan ja määrätietoisen Vieraan painepesurin viimeiset virtaavat nesteet roiskuvat reunoiltani ja varreltani. Pölyni ovat poispyyhityt, olen tullut kosketetuksi, koskettanut ja tulin hulluksi.

POSKISUUDELMA

Nyt

Onnellisinta seksuaalisissa kokemuksissa saattaa olla se, että ylipäänsä on mahdollisuus seksuaalisiin kokemuksiin yhdessä ja yksin tai ainakin yksin. Onnellisen seksuaalisen kokemuksen voi saada milloin vain haluaa, kun osaa rentoutua ja keskittyä hetkeksi. Jotkut niistä voi muistaa, useimpia ei, kun niihin ei liity tietoista ajattelua.

Yksi mieleen jäänyt kokemus on entisen lyhytaikaisen poikaystävän, kurssikaverin, antama poskisuukko lähtiessään kurssitapaamisestamme. Suukossa sinänsä ei ollut mitään eroottista. Kokemuksessa oli läsnä vain oma tulkintani siitä miten halusin tulevaisuudessa asennoitua seksuaalisuuden erilaisiin ilmenemismuotoihin ja ilmaisuihin. Sen jälkeen olen tullut yhä tietoisemmaksi seksuaalisuuden moninaisista ilmenemismuodoista ja onnelliseksi siitä, että seksuaalisuutta voi kokea niin kauan kuin itse haluaa – tai niin ainakin kuvittelen nyt.

JA KEHONI OLI HILJAA

Hiljaisuus

Tässä minä nyt sitten olen. Ihan yksin ja paljaana itseni kanssa. Olen piiloutunut omaan kotiini, sulkenut päivänvalon verhojen taakse ja varmistanut turvalukon lukituksi.

Otan kännykän käteeni ja laitan sen äänettömälle. Lasken sen eteispöydälle vain nostaakseni sen uudelleen käteeni. Ei, äänetön ei riitä. Haluan sulkea nyt muut täysin maailmastani. Pitkästä sormen painalluksesta puhelimeni pimenee kokonaan.

Soittimen edessä etsin sopivaa musiikkia pitkään. Työnnän levyn laitteeseen ja kuuntelen mahtipontisten sävelmien ensiaskeleita. Lisään volyyymia, jotta taustalla soittavat viulut vaikertaisivat pitkää melodiaa kovemmin. Sytytän kynttilöitä, pieniä ja suuria, osittain jo palaneita. Asettelen niitä viulujen mukana hyräillen asuntooni pieniksi lampuiksi.

Tulet mieleeni. Sinä, joka veit neitsyyteni. Se ei tuntunut ollenkaan pahalta, sillä se ei tuntunut yhtään miltään. Odotin että liikut sisälläni niin kauan, että kehosi alkoi väristä rytmikkäästi. Sen jälkeen siirryit kosteine kehoinesi vierelleni ja katsoit minua silmiin. ”Makeeta”, sinä sanoit ja hymyilit. Hymyilin takaisin, mutta kehoni pysyi ihan hiljaa. Ei se ollut pahoillaan, muttei se ollut hyvilläänkään. Tästäkö kaikki sitten

vouhkaavat? Voisihan saman ajan käyttää siivoukseenkin ajattelen, mutten uskalla sanoa sinulle ääneen. Naamioidun ystävällisen hymyni taakse.

Seuraavaksi tulet mieleeni, sinä, jota rakastin. Sinun kanssasi tein seksiä mielelläni. Rakastin kehoasi ja lämpöäsi, rakastin rakkauttasi. Rakastin pitää kädestäsi kiinni ja koskettaa huulillani niskaasi, joka tuoksui niin sinulta. Rakastin syliäsi, jossa sain levätä ja lohtua. Koskaan en ole missään ollut niin turvassa kuin sinun käsivarsiesi tiukassa otteessa. Rakastelumme olivat rakasteluita – kirjaimellisesti. Rakastimme toisiamme yhdessä, intohimon huutaessa poissaolollaan. Ja kehoni oli edelleen hiljaa. Se ei protestoinut eikä se hihkunut, mutta se piti ihostasi ja kosketuksen lämmöstä. Kuumana se ei käynyt, mutta ei käynyt mielenikään. Minä rakastin sinua, mutta halunnut en koskaan.

Sitten oli teitä. Teitä, jotka olitte sisälläni, muttette koskettaneet minua mitenkään. Teitä, joiden kanssa sekstailin pelkästä humalasta, suorituksesta, velvollisuudentunteesta tai kiltteydestä. Teitä, jotka ette tehneet minulle pahaa, mutta jotka ette tienneet, ettette tee hyvääkään. Sanoin itse kyllä, mutta kehoni ei myöntynyt. Se pysyi vaitonaisena ja kaukana. Se vetäytyi tuttuun hiljaisuuteensa.

Sitten lopetin. Päätin että olkoon. Että ei tämä ole minun juttuni. Jokainen saatanan otikko puhuu halusta, himosta ja sen säilyttämisestä. Mutta en ole sellaista yhdeltäkään teistä saanut. Minua alkoi vituttaa. Alkoi suututtaa se kaikki glooria ja fantastinen akrobatia, joka ei tuntunut missään. Tästäkö te vouhkaatte, kysyin keho kylmänä vielä vuosiakin myöhemmin.

Lasken kylpyyn kuumaa vettä ja se huurruttaa peilit sumeiksi. Riisun vaatteeni pitkin poikin asuntoni lattioita kuin edeltäen kiihkeää huumaa. Lämpenen jo ennen kuin upotan itseni vaahdon sekaan kuumaan veteen. Tällä kertaa et ole paikalla sinä, sinä tai te. Olen vain minä. Ihan kokonaisena naisena. Yksin itselleni.

Minun kehoni vastaa. Se myöntyy hiljaa voimistaen tuntemuksiaan sanoakseen kyllä. Se tahtoo lisää ja on läsnä, ei vetäydy hiljaisuuteen tai katoa kaukaiseksi. Kehoni ei

karkaa vaan saapuu kohta kohdalta intensiivisemmin tähän huoneeseen, tähän hetkeen. Suljen silmäni ja annan veden hyväillä joka puolelta. Katselen kehoani sisältä päin ja tunnen kuinka se lämpenee.

Sitten kosketan. Kosketan ensin varovaisesti, mutta kun kehoni toistaa kyllä! kyllä!, uskallan lisätä lujuuutta. Keinun kylpyammeen reunalta reunalle kuin aalto toisensa jälkeen. Tunnen värähdyksiä, tunnen kiihtyneen sykkeen, tunnen kasvavan himon voiman. Kehoni kuiskaa ja huutaa yhtäaikaaisesti. Se leikkii yhdessä mieleni kanssa korottaen kuumuutta aina vain korkeammalle. Minä keinun itseni sisällä.

Kylvystä noustuani levitän vielä kostealle iholle tuoksuvaa öljyä. Käyn kehoni läpi kohta kohdalta hyväksyen. Silmiini nousevat kyyneleet. Vierasta ja outoa, olla näin lähellä omaa itseä. Tuntee oma halu. Tuntee myöntävä, puhuva, kertova kehvo.

Ensi kertaa onnellinen omasta seksuaalisuudesta. Ensi kertaa kehoni värähteli, ääntelehti, luopui hiljaisuudesta.

VOI ELÄMÄ

Prinsessa

Vihdoin tapasin kiinnostavan miehen. Hän on huumorintajuinen ja sosiaalinen. Hän huomioi naisensa ja kohtelee kuin prinsessaa konsanaan.

Kahden viikon ajan olimme tavanneet lähes päivittäin ja nauttineet toisistamme todella. Ja sitten – voi elämä minkä teit – sain puhelun mieheltä, jonka tapasin hieman ennen uutta suhdettani. Nopea, yhden viikonvaihteen kestänyt episodi. Soiton syynä oli vaitonainen ilmoitus siitä, että hänen on juuri todettu kantavan tippuritartuntaa. Ilmeistä oli, että hän oli ”lahjoittanut” sen myös minulle. No, kiitos ilmoituksesta. Mitä tehdä? Selvältä tuntui, että ei mikään uusi suhde tämän tason pommia kestä.

Tapasimme lauantaina ja tuntui, että minulla oli housuissani, oletetun tippurin lisäksi, ainakin kuumia hiiliä.

Rohkaisin vihdoin itseni ja kerroin tapahtuneesta. Jäin jännittyneenä odottamaan mitä tapahtuu. En uskaltanut katsoa häntä ollenkaan vaan tuijotin kiemurtelevia varpaitani. Tuntui hirveältä.

No – mitä siitä seurasi? Hörönauruhan siitä seurasi. Hän ehdotti, että menisimme heti koko viikonvaihteen ajaksi vuoteeseen ja varmistaisimme asian. Olin todella hämentynyt ja vastasin änkyttäen, että eihän me nyt voida... Hän kuittasi asian, että ei

hän sinne klinikalle ainakaan turhaan viitsi raahautua.

Maanantaina Helsingin Kruunuhaassa haahuili hämmentynyt pariskunta. Opaskylttiä luettiin Snellmanin ja Liisan kulmassa jossa klinikka silloin sijaitti. Häpeiltiin eikä oikein tiedetty ollaanko oikeaan pihaan menossa ja mitä tehdä.

Snellmanin katua lähestyvä nuori mies oli ilmeisesti seurannut touhuamme jo jonkin aikaa. Hänen kasvoiltaan paistoi ilmeinen hyväntahtoisuus ja huulillaan oli leveä hymy.

Äkkiä purskahdimme hersyvään nauruun. Sain suukon poskelleni, käden käteeni ja kannustuksen – nyt mennään!

HAUTAUSMAALLA

Dea

Voiko hautausmaalla rakastella? Voi. Portti on jo sulkeutunut yöksi. Puut suojaavat meitä vahtimestarin auton valoilta. Olemme hyvin hiljaa. Kosketamme toisiamme vaatteiden alta, syyskylmyyttä arastellen. Ajattelen että kuolleet riemuitsevat puolestamme ja tarkastelevat meitä lempeästi, haikeasti. Jälkeenpäin kiipeämme hieman ponnistellen korkean kivimuurin yli. Kaksi keski-ikäistä tädinalkua, muodikkaat käsilaukut mukana kovasti hihittäen.

RAUHASSA ETEENPÄIN - SUUNTIA KATSOMATTA

Anna aikaa

Tarinani onnellisesta seksistä koostuu elämän pienistä asioista. Olen mieshenkilönä aina pohtinut seksin merkitystä ihmiselle ja sitä, kuinka suuresti se vaikuttaa kaan elämäämme. Nyky-yhteiskunnan luomat paineet monesta asiasta saattavat vaikuttaa seksielämäämme. Milloin, missä, miten ja miksi seksi kuuluu elämäämme? Miten ”opin” seksuaaliset tavat? Kuinka monta seksikumppania tulisi olla? Miten sen teen? Mitä nainen haluaa? Päätin jo hyvissä ajoin jättää edelliset kysymykset oman onnensa nojaan, ja keskittyä seksuaalielämässäni hetkeen ja tunteeseen. Monesti olen kuitenkin kohdannut itseni tilanteesta, jossa herään ja kysyn itseltäni: ”Onko tämä oikein; mitä oikein teen; kenen kanssa; miksi hän; mitä seksin tulisi merkitä minulle; tuntuuko hänestä hyvältä?”

Vähitellen minulle on alkanut selvitä oman seksuaalielämäni suunnat. Miksi pitäisin kiirettä etsiessäni vastauksia kysymyksiin, jotka ovat avoimia? Elämääni on kuulunut tietty kokeilunhaluisuus ja kuuluu vieläkin, mutta iän karttuessa myös järjenkäyttö seksiasioissa lisääntyy. Olen huomannut sen, että unohdan edellä mainitut kysymykset rakkaani kanssa. En pohdi turhaan avoimeksi jääviä kysymyksiä, joihin kenellä-

kään muulla ei ole vastauksia kuin itselläni ja kumppanillani. Tietenkin haluan miellyttää läheisintä ihmistä elämässäni, mutta turha huolehtiminen jokaisesta pienestä yksityiskohdasta pilaa seksinautinnon ja voi vaikuttaa myös rakkauselämään hyvinkin haitallisesti. Avain toisen ihmisen hyväksyntään ja parempaan seksielämään käy itsensä hyväksymisen kautta.

Onnellinen seksi merkitsee minulle kosketusta ja nautintoa suurempaa tunnetta. Elämäni parhaimpia hetkiä ovat olleet ja tulevat olemaan ne tunteet, kun läsnäolo, kosketus tai yhdyntä ja puheet eivät riitä. Se tunne, kun haluaa päästä toiseen ihmiseen vielä lähemmäksi, kuin mitä fyysinen ja henkinen yhteys voivat mahdollistaa. Silloin koen olevani sidottu siinä hetkessä täydellisesti kumppaniini. Kyseisen tunteen ei tarvitse muodostua seksin aikana vaan se voi tulla ilman mitään kontaktia. Toki täydellinen läheisyys seksin aikana rakkaani kanssa on myös parhaimpia elämän hetkiä. Halu painautua toista, rakastamaansa ihmistä vasten on todellakin suurin juuri rakastamansa ihmisen kanssa. Minulle onnellinen seksi on tähän mennessä koettujen tilanteiden perusteella parhaimmillaan rakkaani kanssa. Täydellinen hetkeen heittäytyminen kumppaninsa kanssa luo ja lujittaa kahden toisiaan rakastavan ihmisen välejä. Silloin ei mikään ole tärkeämpää kuin hetki, joka on onnistuttu luomaan uudeksi, onnelliseksi virstanpylvääksi kahden ihmisen väliseen arkeen.

TÄNÄÄN

Haave

Tulet tänäänkin. Kehoni on jo tottunut rytmiin. Olet kelloni. Herään henkiin ovikellon soidessa ja sinun ollessa oveni takana. Aika pysähtyy, kun aamulla tiemme eroavat taas päiväksi. Sinä tarjoat merkityksen muuten niin yksinäiselle elämälleni. Odotan jo nyt sinun tämän iltaista kosketustasi. Se saa halun minussa heräämään, vaikka tulet vasta monen tunnin päästä. Haluan tuntea taas kosketuksen, joka syntyy, kun suutelet niskaani ja kuljetat lämpimät huulesi olkavarteeni asti. Riisut paitani ja sivelet rintojani. Huokaan, tunnut hyvältä. Hengityksesi asettaa rytmin omalleni. Tunnen ihosi ihoani vasten – tähän minä kuulun. Haluan sinua. Haluan sinut minuun. Asetut hieman etäälle ja katsot minua ilkkurisesti jääsinisillä silmilläsi. Tiedät, että oloni on jo lähes sietämätön. Karkaavat, jotta oltaisiin suloisen nautinnon ja sietämättömyyden, lähes tuskaisen olon, äärellä. Ajat minua kirpeän suloisen olemisen äärelle sinnikkäästi uudestaan ja uudestaan. Käänän sinut alleni ja tartun käsiisi. Katson sinua vaativan vakavasti ja tiedät mitä tahdon. Nautintoa, onnea, hurmosta.

Puhelimen viestiäni piipittää samalla, kun astun ulos bussista. Se on merkki siitä, että olet tulossa. Tiedän, että se on merkki – vihdoinkin sinusta tulee totta, on tultava. En haluaisi enää vain kuvitella sinua. Jos olisit totta, minun ei tarvitsisi ensin nukahtaa vaan soittaisit ovikelloani jo ennen sitä.

TURVASEKSIÄ

Ruby

Hän on sisälläni, takanani. Kerrossängyn tikapuita vasten. Saan orgasmin, joka on uudenlainen. Se tulee tosi syvältä sisältä. Se toistuu, kertaantuu. Tämä on kirjaimellisesti turvaseksiä. Meillä on häät kuukauden päästä. Tunnen oloni tosi seesteiseksi, toiveikkaaksi. Olen turvassa. Saan tuplaorkut.

ONNENTUNTEITA

Kultapossu

Koen onnellisen seksin tarkoittavan seksiä, joka on osana rakkaudentäyteistä parisuhdetta, ja joka tekee pidempiaikaisesti onnelliseksi. Seksuaalisten halujen lisäksi seksiin johtaneen syyn on oltava tällöin halu tuottaa toiselle mielihyvää sekä olla toisen lähellä. Kun kumpikin kokee nauttivansa ja rentoutuvansa yhdessä, eikä suoriutuvansa, on onnellisuus läsnä. Joillekin onnelliseksi seksiksi voisi riittää oman onnentunteen täytyminen ilman minkäänlaista kiintymystä seksikumppaniin. Minulle on kuitenkin tärkeää, että kumpikin osapuoli tuntee olevansa haluttu ja rakastettu juuri sellaisena kuin on. Tällainen seksi on jokapäiväisesti tapahtuvaa ja sen ei tarvitse olla missään erityisessä paikassa.

ONNELLINEN PÄIVÄ

Miumarilla

Salmari makasi raukeana sohvalla, mutta hörsti korviaan kuullessaan ääniä. Ulko-ovi aukesi ja mies astui sisään. Hän hääräsi tavanomaisia kotiintulojuttujaan eikä Salmari viitsinyt kiinnittää asiaan huomiota. Yhtäkkiä mies alkoi kuitenkin sadatella kovaan ääneen ja hätästi Salmarin sohvalta. Hyvästi oma rauha, tuumi Salmari, kaikki hyvä päättyy aikanaan.

Päivä oli alkanut tavanomaisesti. Nainen ja mies olivat kömpineet sängystään ja tarjonneet Salmarille ja Nöpölle aamupalaa. Kovalla kiireellä he olivat juosseet ympäri asuntoa ja lopulta lähteneet ulos ovesta.

Aamutorkkujen jälkeen Salmari päätti kierrellä asunnossa, kun sai kerrankin olla siellä itsekseen. Keittiön lattialta löytyi pala melkein tuoretta kurkkua ja eteisen uusi matto vangitsi mielenkiinnon toviksi. Hän tutkaili aikansa miehen hankkimia teknisiä vempaimia ja varsinkin niiden monimutkaisia johdotuksia. Lopulta Salmari asettui olohuoneen sohvalle loikoilemaan auringonläikkään ja sulki silmänsä.

Jokin rapsahti ja Salmari oli saman tien hereillä ja valmiina nousemaan. Seurasi lisää rapinaa ja silmitöntä ympäriinsä sinkoilua, kun Nöpö hypähteli näkyviin säikkyen kaikkea mahdollista. Salmari rentoutui ja seurasi Nöpön säntäilyä huvittuneena.

Lopulta Nöpö rauhoittui. Mutta vain hetkeksi, sillä Nöpö huomasi Salmarin. Heidät oli pidetty aina erillään, koskaan aikaisemmin he eivät olleet kohdanneet toisiaan aivan kaksin.

Nöpö siirtyi lähemmäs Salmaria ja haisteli ja kuulosteli. Salmari nuuskautti nenäänsä, tuhahti ja vilkaisi toista arvioivasti. Hänen mielestään Nöpö oli melkoisen nössö nimi ja vaikutelmaa vellihoususta korostivat pieni koko ja hullunkurisuutta hipova arkuus. Salmari päätti unohtaa moisen tossukan ja paneutua takaisin torkuille aurinkoon. Mutta kun Nöpö siirtyi aivan viereen ja yllätti nuolaisemalla kevyesti Salmarin kaulaa, hänen lävitseen kulki voimakas väritys, jollaista hän ei ollut koskaan ennen kokenut.

Nöpö nuolaisi uudestaan ikään kuin kysyen, voisiko jatkaa. Koska vastarintaa ei ilmennyt, Nöpö jatkoi hellästi Salmarin kaulan nuolemista. Salmari oli jo hylännyt ajatukset torkuista ja keskittyi nauttimaan ennenkokemattomista tuntemuksista, joita nuoleminen aiheutti. Aika ja paikka menettivät merkityksensä, muu maailma katosi heidän ympäriltään. He olivat kahden, ensimmäistä kertaa yhdessä.

Illalla, miehen teljettyä Nöpön ja Salmarin omiin häkkeihinsä, Salmari muisteli mitä kaikkea päivän aikana oli tapahtunut ja hykerteli rentoutuneena. Päivä oli ollut mainio, eikä Nöpökään ollut sellainen nyhverö kuin hän oli etukäteen kuvitellut. Ehkäpä mies ja nainen unohtaisivat toistekin kanihäkkien ovet auki, tuumi Salmari. Kuukauden kuluttua Salmari yllättäisi kaikki salaisuudella, jota jo kantoi onnellisesti sisällään.

KAARINAN PIILOPIRTTI

Risto Pettäjäjärvi

Kaarina on luonut itselleen oivan selviytymiskeinon hänet kylmähäköksi jättävästä arjesta. Hän on rakentanut mielikuviansa sellaisen paikan, missä ei ole lainkaan rajoituksia. Kaarinalla on pään sisäinen piilopirtti, paikka, missä arjen karsinat haihtuu ja sydämen syvimmissä uumenissa kytevä kaipuu katoaa.

Piilopirtti syntyi ihan vahingossa, se tapahtui yhtenä elokuisena yönä unen ja valveen rajamailla. Kaarina tiesi jo ensimmäisen yön jälkeen, ettei pirtti lähtisi hänestä koskaan. Kun sinne kerran löytää, sinne tulee aina uudestaan. Ja takaisin Kaarina on tullutkin, useana kertana viikossa jo monen vuoden ajan. Se on pieni askel ihmiskunnalle, suuri mielen maisemalle: Hyppy mielikuvituksen kelkkaan, sisään metsään ja pirtin ovista sisään. Siitä elämä alkaa, elämä, missä kaikki on mahdollista.

Työviikko oli ollut intensiivinen, kuten edeltäjänsäkin ja sitä edeltävä, mutta jotakin uutta näissä viikoissa oli: Niissä oli himoa. Teini-ikäisen tytön äiti, herttoniemeläinen 46-vuotias yksinhuoltaja Kaarina huomasi ajattelevansa toistuvasti rakastelemista, naimista, panemista, ottamista ja antamista, orgasmeja ja laukeamisia. Himo oli tullut iholle, eikä se näyttänyt mihinkään siitä enää liikahtavan, aivan kuin se olisi tullut pysyäkseen.

Itseään terhakkaasti analysoiva Kaarina liitti tämän libidon yllättävänkin nousun muutamiiin viime aikaisiin sattumuksiin: Kaarinan läheinen työkaveri uskoutui tälle erittäin vuolaasti, tosin hieman ottaneena, siitä ihailusta jota hän koki Kaarinaa kohtaan – ja erityisesti hänen tapaansa olla nainen, SEKSUAALINEN NAINEN, niinkuin työkaveri asiaa painotti. Kuulemma tämä Kaarinan edustama naiseus oli eleganttia, kiinnostavaa tai jopa mystillistä(!). Sitten tuntematon, kohtuullisen mukavan näköinen mies flirttaili kahvilassa, katseli Kaarinaa mukavalla tavalla ja tuli vielä juttelemaankin. Kaarinan 19-vuotias tytär on alkanut haiskahtaa vapautuneesti seksille tullessaan kotiin poikaystävänsä luota. Kaarina huomaa toistuvasti hyräilevänsä Roxetten Joyride kappaletta. Työläältä tuntunut romaani on yli 200 sivun jälkeen vihdoin maksanut takaisin vaivan, kun tarinan päähenkilö pääsee tositoimiin pitkäaikaisen rakkauden kohteensa kanssa – ja kirjailija todellakin osaa kuvailla toiminnan yksityiskohtiaan myöden. Työmatkalla Turussa Kaarina yllättää itsensäkin katsomalla hotellihuoneessa 38 minuutin ajan aikuisviihdettä, 22 minuutin kohdalla hän etsii huoneesta jotakin sellaista mikä sopisi hänen sisäänsä ja päättyy päällystämään keskikokoisen hiuslakkapullon kondomilla. Tämä näytelmä päättyy kaikkien ihanaan laukeamiseen, hotellihuoneen kylmänkalseat seinät saavat kuulla seksuaalisen naisen autuaasti tyydyttyneitä äännähdyksiä. Tämä on Kaarinan paras tuleminen pitkään aikaan, minkä jälkisykkeessä ensimmäinen mieleen pulpahtanut lause on ”Minun pitäisi tehdä tätä useammin”. Kaikki nämä pienet seikat ovat omiaan vaikuttamaan siihen, että Kaarina on näinä viikkoina erityisen himokas ja jopa himottu. Oravanpyörä ruokki mukavasti itseään, öljyä kankeaksi luultua koneistoa ja nyt se sitten hyrräilee.

Kaikista painavin syy Kaarinan himon lisääntymiselle lienee kuitenkin siinä, mitä piilopirtissä tapahtuu. Piilopirtin kätköissä koettu himo ikäänkuin vuotaa ylitse arkitodellisuuden puolelle, se ei näytä piittaavan raja-aidoista vaan kulkeutuu Kaarinan mukana... Kaikkialle.

Ensin on metsä. Metsän sydämessä on pieni pihapiiri ja harmaa puutalo, sopiva yhdel-le hengelle. Talo on vanha, sen iästä on mahdotonta päästä selvyyteen, niin hyvin sitä

on pidetty ja niin hyvin sen on annettu ränsistyä. Ihan kun se olisi ollut aina siellä - ja toisaalta, siellä aina on nyt ja ei kuitenkaan koskaan.

Ovi on huomaamaton, se on seinällä missä ei ole ikkunoita lainkaan. Astuessaan tulee nousta yksi porras ja sitten on tuvassa joka näyttäytyy ihan kokonaisuudessaan. Oikealla on pieni keittonurkkaus välttämättömine tilpehööreineen ja talon keskellä puuhella, joka myös lämmittää keittiössä olevan kylpytynnyrin veden. Hellan takana on alkovi, missä ei ole lainkaan takaseinää, paitsi joskus harvoin. Ovea vastapäätä talon pitkällä seinällä on piironki joka sisältää peilin, välttämättömät kirjoitukset ja tavarat. Lyhyellä seinällä on ikkuna ja sen edessä harmaa puinen pöytä ja sen ympärillä kaksi tuolia.

Yleensä täällä piilopirtissä saa olla piilossa ihmisiltä ja maailmalta, katsella metsää ja ihan oleilla vaan. Mutta käy täällä vieraitakin, ja se on aina mukavaa piristystä. Ei tänne moni osaa, mutta ne jotka kerran löytävät tulevat aina toiste. Ja viime aikoina vieraat ovat tulleet ihan sinne alkoviin asti.

Mies tulee taloon. Eikä mikä tahansa mies, vaan Mies kenen kanssa kaikki on mahdollista. Hän on tarpeeksi voimallinen, hengeltään intoihimoinen ja kehossaan kuin eläin. Hänen tullessaan koko talo vavahtaa hereille ja on pienessä tärinässä ja odotuksessa: Kohta täällä taas tehdään sitä, taivutetaan lihaa, rajoja ja voimaa.

Mies ottaa Kaarinaa lanteilta, nostaa tämän syliinsä, pakottaa samalla naisen avaamaan haaransa ja kietoutumaan jalat miehen ympärille. Kaarina tekee niin mieluusti, tulee heti lähelle, haistaa miehen hajun ja uppoutuu tämän iholle. Himo nousee pintaan, nostaa sykkeen ja päästää himon hajua. Ilma on paksua kun Mies nostaa naisen pöydälle, tunnustelee tämän reittä ja lantion uumaa. Rintoja. Tämän naisen takia mies tuli, tunteakseen tämän lihan, nähdäkseen tämän näyn.

Ilta-aurinko paistaa avoimesta ikkunasta, värjää Kaarinan pöydällä makaavan kehon kauniimmalla keltaisellaan ja Mies ahmii tämän näyn, riisuu naisen alushousut ja haameen, nauttii tästä tärisyttävästä aikeesta ja nauttii jo luvatusista täytytyksestä: Nai-

sesta joka on hänen, täysi malja, ylitsevuotava. Naisen ohuen valkoisen paitapuseron harvat napit odottavat miehen sormia kohdilleen, pienestä hipaisusta paita putoaa kehystäen paljaan kehon. Mustat pitkät hiukset putoavat pöydän reunan yli, ”Suoraan manalaan asti”, huomaa Mies ajattelevansa tai ehkä toivovansa.

Mies uppoutuu Naisen syliin, naisen joka istuu nyt pöydän reunalla jalat miehen ympäri kietoutuen, käärien Miehen syliinsä koko olemuksellaan. Tässä on hyvä olla. Himo päästää otteestaan, antaa hetkeksi lohdulle tilaa vain jotta voisi palata kaiken vaatien. Hetki Ihanaa Feminiiniä Lohtua päättyy kun Mies katsoo Kaarinaa ja vie tämän mukanaan alkoviin. Vielä kerran hän haastaa katseellaan, ikäänkuin kysyäkseen onko nainen valmis lähtemään mukaan? Nainen puristaa miehen kättä joka jo odottelee tätä pyhän porteilla. Miehen käsi liikkuu määrätietoisesti, etsii tiensä syvemmälle, ottaa naisen haltuunsa. Nainen antaa periksi, antautuu ja miehen ottaa koko kaiken. En tarvitse mitään, sillä minä antaudun, antaudun. Antaudun!

Mies vie himon synnyinsijoille, vie vaarallisenkin lähelle, vie naistaan nautinnolla, ohjaa suoraan sydämeen. Nainen tuntee rakastavansa, rakastavansa, rakastavansa! Hän tuntee rakastavansa tätä olentoa joka tekee hänelle näin. Alkovin takaseinä katoaa ja naisen pää roikkuu metsässä, nyt se on hukassa, suden suussa, villieläin hän tuntee olevansa, villi eläin joka laukkaa avaruuden laiturilla, jossain kovin rajattomassa, yksin ja yhdessä tämän Miehen kanssa.

Naisen villiin mieleen pulpahtaa järjellinen ajatus ”Mikä ikinä minut johdattikaan tähän, se oli kaikki sen arvoista.”

Mies ottaa pitkistä hiuksista kiinni, tulee sisään takaapäin, tätä he ovat odottaneet, tätä kaivanneet, tähän on vihdoinkin tultu. Vihdoin, vihdoin, Vihdoin! Mies tulee sisälle, ei paljoakaan kysele kun Naisen jokainen solu huutaa tervetuloa hallelujaa ja tervetuloa! Aurinko on jo kokonaan laskenut kun Nainen ja Mies koettelevat rajoja sumentavat ne ja lopuksi kadottavat kokonaan. Eivät viitsi lähteä enää niitä etsimään kun tuvan seinät huokailee ja hellassa tuli roihuaa. Tulee se hetki kun täytyy mennä rajan yli.

rakastavaiset kääntyvät toisiaan kohden jotta voisivat nähdä toisensa paremmin. Kaarinan katse vie miehen ymmärryksen johonkin sellaiseen paikkaan, että pelko käy tämän mielessä: Täältä, tästä kohdasta on kovin vaikeaa palata takaisin. Mies ottaa Kaarinasta kiinni, kantaa tätä kaikellaan kun väistämätön tulee, antautumisten, irti päästämisten loputon sukkula, se on kierre ja ravistus joka heittää irti päästäneet lihat, mielet, sydämet ja pudottaa ne samettiseen tyhjyyteen.

Ei ole jäljellä mitään, mitään, ei mitään muuta onnelliseksi lämmitetty liha, villin eläimen huuto suureen tuntemattomaan.

LOPUTON ODOTUS

Liekki

Ihana iltatähtemme syntyi talvella. Elämme jo alkukesää ja kehoni on vasta toipunut. Olen odottanut ja hillinnyt. Vihdoin on lupa lähestyä häntä jälleen.

Mökkipihallamme on paljon ihmisiä. Aikuisia ja lapsia, perhettä ja ystäviä. Ei intiimiä soppea tai rauhaa meille. Melkein pakahdun, vaikka he kaikki ovat minulle tärkeitä.

Kehoni kihelmöi kuumeisesti. Ihana mieheni lähelläni, mutta pelkään koskettaa häntä. Pelkään, että en voi irrottautua hänestä enää. Tartun lujasti hänen käteensä, palava kehoni ei enää suostu odottamaan.

”Äiti, meitä on täällä niin paljon, hankintoja, pitää mennä käymään vielä ostoksilla”. Iltatähti jää äitini käsivarsille. En tiedä mitä mietteitä hänen ihanan hymynsä takana on. Ehkä hän tietää.

Pakenemme mökkitietä. Emme tunne sivuteitä tai mitä niiden varrelta löytyy. Hiljaisina jatkamme matkaa ja etsimme paikkaa meille. Kehoni kihelmöi odotuksesta. En uskalla liikkua.

Vidoin pysähdymme. Edessämme on pieni metsäaukea ja paljon pehmeää sammalta. Kuin luonto olisi sen meitä varten suunnitellut. Huopa allamme jää ryppyyn. Meillä ei ole aikaa eikä malttia sitä silitellä.

Sininen taivas yllämme, poutapilvet hymyilevät meille. Kuumat kehomme, kaipaus, valtaisa tarve läheisyyteen ja seksiin nivoo meidät tiukasti yhteen. Melkein itken. Vihoinkin.

Räjähdän kappaleiksi ja taas ehjäksi, raukeaksi, onnellisena hänestä jota rakastan.

SINÄ

Alku

Päälleni sataa kultahileitä. Mieleeni tulee lumisade. Lumisateesta sinä ja aika monta vuotta taaksepäin. Ensilumi sataa kasvoilleni. Pyörin ympäriinsä kasvot kohti taivasta kurottaen. Rakastan kylmiä hiutaleita, jotka laskeutuvat lempeästi kasvoilleni ja muutaman tavoitan kielelläni. Seisot vierelläni hiljaa. Makaan maassa vannaon, että jäisin siihen. Tartut käteeni nauraen ja kiskaiset minut ylös. Seisomme hetken kasvotusten. Lumihiiutaleet hidastavat kulkuaan välillämme, olen varma siitä. Aika pysähtyy tai ainakin jokainen sekunti onkin kymmenen mittainen. Tunnen hengityksesi kasvoillani. Katson silmiisi. Punastun ajatuksiani: Riisun sinut tähän lumisateeseen ja hyväilen suullani.

Hymähdän. Mitähän tuumaisit, jos kertoisin, mitä hetken ajattelin. Tyydydyn tönäämään sinua eteenpäin – mennään jo.

Ja niin mentiin eteenpäin; vuosia myöhemmin kohti auringon nousua. Humaltuneina nauroimme, keskustelimme ja höpsötelimme. Aamun sarasteessa arvelin, että merenrannalla pehmeässä hiekassa seksi kanssasi olisi loistavaa. Halusin sinua niin, että koko keho rätisi, vatsaa vihloi ja päätä huimasi. Siksi hyvästelinkin sinut kadunkulmassa ja kävelin omille teille. Nain koko aamun ja ajattelin sinua. Nautin. Mieles-

säni olin kanssasi, kehoni jonkun toisen kanssa. Käytin sinua ja senkertaista kumppaniani nautintoni välineenä. Sopiko järjestelmä sinulle tai seksikumppanilleni – en tiedä, mutta häpeilemättä tartuin tilanteen suomaan mahdollisuuteen ja nautin.

Lumisateen ja auringonsarastuksen jälkeen kohtasimme eräänä syksynä. En uskonut, että sinusta olisi siihen tai että voisin kanssasi kokea jotakin sellaista. Otteesi olivat virtaviivaisia, määrääviä. Sinä käytit minua nautintosi välineenä. Tarvitsit kehoni käyttöösi. Se yllätti minut. Siinä hetkessä minä persoonana olin sivujuonne. Koskettessasi minua tunsin kuinka halusit imeä minut itseesi. Tuntee minut sinussa. Vihdoinko? Nautin hetkestä. Se halun määrä, joka sinussa eli, oli valtavaa. Se oli kiihottavaa. Himoitsit kehoani ja se kasvatti haluani. Himo eli minussa valtavana vielä seuraavanakin päivänä. Silloin mietin taas lumisadetta ja auringonnousua, kehoasi ja otteitasi. Mahanpohjassa viilsi ja nautinnollinen äännähdys pääsi suustani.

Kevään tullen kaipasin jo kosketustasi, joka viipyilisi minussa tunti toisensa jälkeen ja tyydyttäisi himoni. Se peli, jonka käynnistimme tavatessamme ensi kertaa, oli kesken. Tarkoituksena oli tutkia toistemme avulla elämää, ihoa, ilmiöitä arjessamme ilman sitoumuksia. Leikimme maailmoiden äärellä rajoja ja ymmärrystä etsien. Muistan vieläkin kuinka huhtikuisessa kynttilänvalossa tutkimme kosketusta. Miltä iho tuntuu ja voiko kosketuksessa tuntee oman ihonsa vai tuntee toisen ihon, voiko tavoittaa tuntemuksen, joka herää toiseen koskiessa, omalla ihollaan. Laskit kätesi selälleni. Sisälläni sinkoili sähköiskuja. Keskityin olemaan hiljaa. Komensin kehoani rauhoittumaan. Yöllä yksin kadulla kävellessäni mietin huomaitko mitä tapahtui. Tunsitko sen kosketuksessasi ja jos tunsit, miksi et paljastanut mitään.

Olin luullut, etten voisi tavoittaa suurempaa halua ja nautintoa kuin olin jo kokenut. Silloin tiesin, etten ollut vielä kokenut mitään ja pelko hiipi mieleeni. Pelkäsin, etten saisi mahdollisuutta kokea sinua ja etten voisi löytää omia ääriäni. Jostakin syystä sinä olet nähnyt minut niin, että toiveeni on toteutunut. Sinun kanssasi olen ollut niin suuren nautinnon äärellä, että välillä olen epäillyt kestäisinkö sitä, se on tehnyt melkein kipeää. Olen kohdannut myös jonkin syvän, maailman suruksi kutsumani tunteen

orgasmin hetkellä ja antanut kyynelten valua ikaikaisten kansojen puolesta.

Olen kultahileiden peitossa. Ajatusteni virta on ollut nopeaa, kymmenen sekuntia sekunnissa. On siis kulunut vain hetki siitä, kun kultahilesade alkoi. Katseemme kohtaavat. Tiedät, että ajattelin sinua. Hipaiset kättäni ja herätät minussa odotuksen. Tahtoisin päästä jo kotiin.

KIRJE

Sarru

Tämä on rakkauskirjeeni, Sinulle.

Makaan riippukeinussa. Ilta-aurinko lämmittää, naapurissa on pihajuhlat. Annan ajatukseni vaeltaa vihreävssä nurmikossa, pilvenhattaroissa, lakatuissa kynsissäni, vaimeassa musiikissa jonka tahdissa pitäisi tanssia keinuen, eikä syödä.

Kuvittelen Sinut tähän vierelleni. Kauniina, sinisilmäisenä. Raukeana ja rentoutuneena. Sormeni eksyvät huulilleni. Et ole suudellut minua pitkään aikaan. Jos olisit tässä, muuta et tekisi. Et voisi, sillä Sinut on tehty niin.

Katseesi alla olen lihaa. Olen tähtipölyä ja lempeyttä. Kukaan ei kosketa minua niin kuin sinä. Vain Sinä saat syvän punan poskilleni, jokaisen verisuoneni näkyville, ahneuden katseeseeni. Muiden kanssa, minulla ei ole samanlaista tarvetta täyttyä ja tyhjentyä.

Lemmen nektariini valuu ja se maistuu suolalta, sokerilta, siirapilta ja pakkasaamuilta. Siitä Sinä elät.

Kehoni on Sinun, sillä Sinulla on luottamukseni. Vapaudun sinusta ja sinuun. Annan sinulle jokaisen senttimetrini ihostani, sillä olet ansainnut sen. Haluan antaa sen. Lahjana.

Öisin lakanamme ovat märät. Olkoon ulkona lumimyrsky tai aamuurinko. Et voisi nukkua enää lähempänä minua, se kiihottaa Sinua. Kun olet päälläni, jokainen kehonosasi on kietoutunut minuun. Haluan vieläkin lähemmäs. Toivon että voisin repiä hiukset päästäsi, suudella huulesi rikki. Perkele, tahdon seitsemän käsiparia enemmän. Haluan pysyä Sinussa. Tunnit kuluvat, aamulla väsyttää. Ei se haittaa, tehdään se uudestaan!

Katsot minua ja suljen silmäni. Minun ei tarvitse nähdä sitä, mitä meidän välillämme tapahtuu. Huudan sormissasi. Rakastajan lujassa otteessa. Sinä hikoilet, nuolen jokaisen rakkauden työllä ansaitun pisaran pois. Nyt olet kuiva. Haluan kostuttaa sinut jälleen.

Sinä lähdet, kosketuksesi jää. Iholle uinumaan. Tuoksun Sinulta.

Tämä on hulluus, jota en osaa lopettaa. Onneksi minun ei tarvitse. Himo elää välillämme olevista kilometreistä. Se kasvaa puhelinlaskussa.

Minä tulen vielä. Niin kuin Sinäkin. Monta kertaa.

Aurinko laskee talon taakse. Sytytän savukkeen. Saan tekstiviestin: olen pian siellä.

nektaria

Nektaria ry edistää ihmisten kokonaisvaltaista hyvinvointia ja terveyttä lapsesta vanhukseen. Toimintatavat ovat moninaisia yksilö- ja ryhmätuesta, koulutuksesta ja konsultaatiosta yhteiskunnalliseen vaikuttamiseen.

Nektaria pyrkii aktiivisesti vaikuttamaan tasa-arvoisemman, väkivallattoman ja onnellisemman ihmisyyden puolesta. Vuonna 2010 perustettu yhdistys on poliittisesti ja uskonnollisesti sitoutumaton.

www.nektaria.fi

Tämän kirjasen tarinat saattavat olla kaukaa lähimenneisyydestä, todellisia satuja, toteutuneita unelmia tai eläviä fantasioita.

Nektaria ry pyysi ihmisiä kevään 2012 aikana kirjoittamaan tarinoita onnellisesta seksistä, jotta seksistä puhuttaisiin myös kauneuden ja onnellisuuden kautta.

Näistä tarinoista syntyi tämä kirjanen.

